

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΤΡΙΑΝΤΗ

Στις 15 Νοεμβρίου 1997 συμπληρώνονται 20 χρόνια από τον θάνατο της Αλεξάνδρας Τριάντη, της τραγουδίστριας του Lied που διέπρεψε στις αίθουσες συναυλιών όλης της Ευρώπης από τα τέλη της δεκαετίας του 1920 έως τις αρχές της δεκαετίας του 1950.

Καταγόμενη από την εύπορη Αθηναϊκή οικογένεια Κοτζιά, και προικισμένη με πολλά χαρίσματα, από μικρή ηλικία ασχολήθηκε με την μουσική και ειδικότερα το τραγούδι.

Σπούδασε στο Ωδείο Αθηνών τραγούδι με τον καθηγητή Κίμωνα Τριανταφύλλου και έλαβε το δίπλωμά της με διακρίσεις το 1921. Η καριέρα της στην Ελλάδα ήταν δραστήρια αφού έλαβε μέρος σε αρκετές συναυλίες με την ορχήστρα του Ωδείου Αθηνών υπό την διεύθυνση του Δ. Μητρόπουλου και του Α. Marsick την δεκαετία του 1920.

Σε αναζήτηση καλύτερων δασκάλων έφυγε από την Ελλάδα για την Βιέννη όπου σπούδασε με τον Philip Forsten ο οποίος είχε αναδείξει αρκετές τραγουδίστριες στην Ευρώπη. Μετά από κοπιαστικές σπουδές η Ευρωπαϊκή της καριέρα ξεκίνησε στις αρχές του 1927 στο Volkshaus της Βιέννης. Τον Δεκέμβριο του 1928 για πρώτη φορά εμφανίζεται στο Βερολίνο με τον Michael Raucheisen ο οποίος την συνόδευε στο πιάνο και ακολουθούν πολυάριθμα ρεσιτάλ σε όλα τα κέντρα της Ευρώπης, Χάγη, Παρίσι, Λειψία, Στοκχόλμη, Λονδίνο, Άμστερνταμ, Ζυρίχη, Μόναχο, Αμβούργο, Ρότερνταμ, Μαδρίτη, Μάλαγα, Μπιλμπάο, Βαρκελώνη, Μιλάνο, Νέα Υόρκη (1953) κ. ά.. Η Αλεξάνδρα Τριάντη εθεωρείτο από τις κυριότερες τραγουδίστριες Lied.

Ευχαρίστησε ένα μεγάλο ακροατήριο με την έκφραση, το χρώμα, την απλότητα και την αντίληψη την οποία εισήγαγε στο είδος αυτό του τραγουδιού που η μελωδία και ο στίχος συνδυάζονται για να μεταφέρουν τον ακροατή σε έναν άλλον κόσμο. Τα ντουέτα της με την Maria Inoguen προκάλεσαν ιδιαίτερη αίσθηση στην Ευρώπη και απέσπασαν τις καλύτερες κριτικές.

Γράφει ο A. Einstein στην *Berliner Tageblatt* στις 14 Μαρτίου 1933:

“Η M. Inoguen και η Αλεξάνδρα Τριάντη πέτυχαν στο χώρο της φωνητικής μουσικής κάτι που ως τώρα είχε επιτευχθεί μόνο στο χώρο της ενόργανης μουσικής...Πρόκειται για το αποκορύφωμα της μουσικότητας και ευφωνίας, για μια τέχνη που έχει καταστεί δευτέρα φύσις...”

Η εφημερίδα *De Maasbode* του Άμστερνταμ στις 29 Νοεμβρίου του 1929 γράφει:

“Ένα αξιοπρόσεκτο φαινόμενο... (η Αλεξάνδρα Τριάντη) μπορεί τα πάντα, το ίδιο το τραγούδι δεν έχει πια γι' αυτήν κανένα μυστικό, τραγουδά τα πιο δύσκολα σημεία δίχως το παραμικρό ίχνος έντασης, έχει δε ένα σπάνιο rianissimo έως τις υψηλότερες νότες και τα δύσκολα περάσματα.....”

Επίσης ο Eric Blom γράφει στην *Birmingham Post* το 1934:

“Η κυρία Τριάντη πρώτα κατέκτησε την Γερμανία σαν τέλεια ερμηνεύτρια των μεγάλων συνθετών τραγουδιών αυτής της χώρας. Μια εξέχουσα μουσική προσωπικότητα...η φωνή της είναι υπέροχα όμορφη, ελέγχοντας τη φωνή της είναι ικανή να ανταπεξέρχεται σε οποιαδήποτε έκφραση ή κυματισμό επιθυμεί να παράγει και διαθέτει έναν ατελείωτο θησαυρό από αυτούς...Όσο για την απόδοση των φράσεων ήταν καθαρή τελειότητας. Αλλά το θαυμάσιο είναι ότι μαζί με τόση απόλυτη μουσική ομορφιά είχαμε και απεριόριστη έκφραση.”

Κατείχε ένα ευρύτατο ρεπερτόριο από το οποίο μπορούσε να διαμορφώνει ωραιώτατα προγράμματα για τα ρεσιτάλ της. Δακρίθηκε για την ερμηνεία έργων τα οποία εκτελούνται μάλλον σπάνια καθώς και για την παρουσίαση ολόκληρων “κύκλων” τραγουδιών όπως:

Beethoven: *An die ferne Geliebte*

Schubert: *Schoene Muellerin, Winterreise*

Schumann: *Dichterliebe, Frauen Liebe und Leben, Liederkreis*

Brahms: *Maedchenlieder, Magelonen Lieder*
Wolf: *6 Lieder fuer eine Frauenstimme, Mignonlieder*
Mahler: *Lieder eines fahrenden Gesellen*
Ravel: *Histoires naturelles, Scheherazade*
Poulenc: *Le bestiaire*

Η Αλεξάνδρα Τριάντη αντιπροσώπευε το κλασικό τραγούδι. Έχοντας τέλεια γνώση του γεγονότος αυτού δεν παρέκλεινε καθόλου από την παράδοσή του. Στα ρεσιτάλ της περιελάμβανε σπανίως διασκευές δημοτικών Ελληνικών τραγουδιών και συγκεκριμένα το *Ρηνάκι*, *Ρούμπα-Ρούμπα*, *Η δασκάλα*, *Ένα πουλάκι* και *Ο αητός*.

Στην δισκογραφική της δραστηριότητα περιλαμβάνονται εκτελέσεις Lieder του Hugo Wolf, τα οποία ηχογραφήθηκαν στο Λονδίνο από την Hugo Wolf Society.

Στο τέλος της δεκαετίας του 1950 η δραστηριότητά της σαν τραγουδίστρια επήρε τέλος οπότε και έστρεψε την δράση της προς την διδασκαλία του τραγουδιού. Προσέφερε την διδασκαλία της μάλιστα δωρεάν, σε οποιονδήποτε διέβλεπε ότι διαθέτει ιδιαίτερες μουσικές ικανότητες.

Η συμβολή της στην μουσική ανάπτυξη στην Ελλάδα συνεχίζεται με την θητεία της σαν αντιπρόεδρος (1957-1968) και κατόπιν σαν πρόεδρος (1968-1977) του Συλλόγου "Οι Φίλοι της Μουσικής". Η Αλεξάνδρα Τριάντη υπήρξε μία από τους πρωτεργάτες της ίδρυσης του Μεγάλου Μουσικής Αθηνών. Η αισιοδοξία και η επιμονή της για την πραγματοποίηση του έργου αυτού υπήρξε αποφασιστική.

Η λαμπρή της καριέρα, το πάθος της για την μουσική ανάπτυξη της Ελλάδας και η τεράστια προσφορά της σε αυτόν τον σκοπό, την ξεχωρίζουν και την τοποθετούν ανάμεσα στους πλέον διακεκριμένους Έλληνες μουσικούς.

Στεφανία Μεράκου